

Sygn. akt *I ACa 1390/17*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2019 r.

**Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny**

w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Gulczyńska (spr.)

Sędziowie: SSA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

SSA Ewa Staniszevska

Protokolant: protokolant Halszka Mróz

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w P.

przeciwko **J. K. (1)**

**o ochronę dóbr osobistych**

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 22 czerwca 2017 r. sygn. akt I C 2118/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.215 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga Małgorzata Gulczyńska Ewa Staniszevska

--	--	--

*I ACa 1390/17*

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem, w sprawie z powództwa (...) spółki z o.o. z siedzibą w P. i A. B., Sąd Okręgowy nakazał pozwanemu J. K. (1), aby w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku:

1. sporządził i przesłał do:

- P. (...)w W.,

- M. (...) w W.,

- G. (...) w W.,

- N. (...) w W.,

- M. (...) w W.

oświadczenie o następującej treści:

„Oświadczam, jako twórca, że (...) spółka z o.o. z siedzibą w P. posiada całość praw wynikających z patentów PL (...), PL (...), prawa z rejestracji nr (...) wzoru przemysłowego (...), patentu europejskiego (...) oraz praw do know-how i technologii związanych z tymi patentami, które to prawa (...) spółka z o.o. nabyła na podstawie zawartych wcześniej ze mną umów licencji i umów sprzedaży. Składane wcześniej przeze mnie oświadczenia o nieprzysługiwaniu tych praw są niezgodne z prawdą, dlatego odwołuję je i wycofuję wszystkie zarzuty wobec (...) spółki z o.o. z siedzibą w P.. J. K. (1).”;

2. przeprosił (...) spółkę z o.o. z siedzibą w P. w formie pisemnego oświadczenia o następującej treści:

„Jako twórca wynalazków: (P) (...): «Moduł jednostkowy panela i sposób mocowania pokrycia» (P) (...): «Powietrzno-termiczna listwa panelowa», wzoru przemysłowego (...): «Panel ścienny i podłogowy termiczno-akustyczny oraz grzewczo-chłodzący» oraz wynalazku pt: «Panel-like skirting-type air room heater» objętego europejskim zgłoszeniem patentowym (...).<sup>2</sup> (EP 2 014 993 A2), przepraszam (...) spółkę z o.o. z siedzibą w P. za naruszenie jej dóbr osobistych poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji i wyrażam nadzieję, iż pomimo mojego niewłaściwego zachowania proces wdrażania tych wynalazków do produkcji przez (...) spółkę z o.o. będzie przebiegał prawidłowo. J. K. (1)”;

3. zasądził od pozwanego na rzecz S. (...) z K. N. Szwecja 5.000 zł;

4. zakazał pozwanemu rozpowszechniania informacji o braku przysługiwania powódce (...) spółka z o.o. z P. praw do: patentu (...), patentu (...), prawa z rejestracji nr (...) wzoru przemysłowego (...), patentu europejskiego (...) oraz praw z nimi związanych, w szczególności do know-how i technologii związanych z tymi patentami.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu wyroku, co do uwzględnionego żądania powołano następujące ustalenia i rozważania.

Pozwany J. K. (1) jest twórcą wynalazków, na które uzyskał dwa patenty krajowe (PL (...) i PL (...)), jeden patent europejski (...) oraz prawo z rejestracji wzoru przemysłowego (...) (prawo nr (...)).

W dniu 5 sierpnia 2013 r. strony zawarły cztery umowy, na mocy których pozwany sprzedał powodowi oba patenty krajowe, patent europejski oraz wzór przemysłowy za łączną kwotę 536.000 zł i przeniósł na powoda przysługujące mu prawa. We wszystkich umowach J. K. (1) zobowiązał się do udzielania spółce potrzebnych wyjaśnień o stosunkach prawnych i faktycznych dotyczących wynalazku oraz praw, o których mowa w umowie. Zobowiązał się przekazać spółce wszystkie posiadane dokumenty, informacje i oświadczenia techniczne niezbędne do stosowania rozwiązania według wynalazku.

J. K. (1) zobowiązał się także – w przypadku zaistnienia jakiegokolwiek sporu na tle wykonywania przedmiotowej umowy – do zachowania w poufności wszelkich informacji z tym związanych, w tym faktu zaistnienia sporu, pod rygorem zapłaty na rzecz spółki (...) kary umownej w wysokości równej sumie wszelkich otrzymanych od spółki na podstawie umowy kwot. Zapłata kary umownej miała nie wyłączać prawa spółki do dochodzenia naprawienia szkód i strat na zasadach ogólnych.

Powód w okresie od sierpnia 2013 r. do kwietnia 2014 r. zapłacił pozwanemu łącznie 497.000 zł. Pismem z 2 lipca 2014 r. (...) sp. z o.o. złożyła pozwanemu oświadczenie o potrąceniu wierzytelności J. K. (1) z tytułu reszty ceny z wzajemną wierzytelnością powoda z tytułu zwrotu nienależnego świadczenia.

W styczniu 2014 r., powodowa spółka (...) została wpisana w miejsce J. K. (1) jako podmiot uprawniony do wzoru przemysłowego (...) w rejestrze wzorów przemysłowych prowadzonym przez Urząd Patentowy RP.

W styczniu 2014 r. powodowa spółka uzyskała także wpis w rejestrze patentowym prowadzonym przez ten Urząd jako osoba uprawniona do patentów krajowych (...) oraz PL (...), w miejsce J. K. (1).

Nadto (...) uzyskała w listopadzie 2014 r. (wystawiony na jej rzecz), Certyfikat Europejskiego Patentu nr (...).

Powodowa spółka (...) wystąpiła z wnioskiem o przyznanie jej dotacji unijnej z funduszu europejskiego o nazwie Program Operacyjny Innowacyjna Gospodarka i została jego beneficjentem. Wsparcie finansowe miało zostać przeznaczone na wdrożenie do produkcji wynalazków dokonanych przez pozwanego.

Począwszy od 1 września 2014 r. pozwany zaczął kierować do powodowej spółki pisma, w których powoływał się na niewykonane przez spółkę zobowiązania finansowe i domagał się ich spełnienia, uprzedzając, że jeśli (...) sp. z o.o. tego nie uczyni, to zawiadomi instytucje i urzędy związane z funkcjonowaniem funduszu europejskiego – Program Operacyjny Innowacyjna Gospodarka, którego spółka jest beneficjentem, o nieprawidłowościach związanych z przeniesieniem na nią praw własności intelektualnej oraz uzyskaniem dotacji ze środków unijnych i publicznych.

W szczególności w pismach z 1 września 2014 r. i 26 września 2014 r. pozwany wskazał, że poinformuje opinię publiczną oraz ww. instytucje o nieprawidłowościach dotyczących pozyskania przez (...) dotacji ze środków unijnych i publicznych na realizację projektów dotyczących uruchamiania produkcji paneli aluminiowych grzewczo-chłodzących oraz wdrożenie do produkcji grupy innowacyjnych paneli (...)

W piśmie z 13 października 2014 r. adresowanym do powodowej spółki pozwany wskazał, że spółka od 5 sierpnia 2013 r. nie posiada licencji i zezwolenia na wykorzystywanie know-how oraz utworu naukowego w postaci opracowań nowej technologii produkcji i systemu ogrzewania oraz chłodzenia płaszczyznowego czynnikiem niskotemperaturowym za pomocą praw do wyrobów w postaci wielofunkcyjnych paneli grzewczo-chłodzących na wyszczególnionym wyżej wymienionymi umowami polu eksploatacji praw. Podał, że spółka nie nabyła też wyżej wymienionych praw w drodze ich zakupu. Nadto wskazał, że (...) po 5 sierpnia 2013 r., wobec faktu uzyskania dotacji, bezskutecznie była wzywana do zawarcia koniecznych umów oraz uregulowania stosownych wynagrodzeń. Wobec czego ma ona wiedzę co do naruszania przez nią autorskich praw majątkowych a także autorskich praw osobistych, w szczególności wprowadzania w błąd co do autorstwa oraz przywłaszczania sobie autorstwa technologii i projektu, dodając, że spółka uniemożliwia także kontrolę i nadzór nad sposobem korzystania z utworu.

W piśmie z 4 grudnia 2014 r. pozwany powołał się ponadto na nieważność umów z 5 sierpnia 2013 r. i zaprzeczył, jakoby powodowej spółce przysługiwały prawa własności intelektualnej.

Powód odmówił spełnienia żądań pozwanego.

W okresie od listopada 2014 r. do czerwca 2015 r. powodowa spółka otrzymała pisma od Polskiej (...) G. (...) oraz N. (...), zawiadamiające o otrzymaniu informacji o możliwości naruszenia przez spółkę praw własności intelektualnej, które to prawa stały się podstawą przyznania powodowej spółce dotacji unijnych na wdrażanie innowacyjnych technologii. Instytucje te zwróciły się do strony powodowej o przedstawienie wyjaśnień i zawiadomiły o wszczęciu postępowań kontrolnych mających na celu weryfikację pozyskanych informacji.

W piśmie z 29 września 2013 r. adresowanym do P. (...) z siedzibą w W. (...) pozwany wskazał, że jest twórcą, autorem i właścicielem technologii, praw i know-how opisanych we wnioskach (...) 04.06.00-32-005/12 dot. „Uruchamiania produkcji wielofunkcyjnych paneli aluminiowych grzewczo-chłodzących” oraz (...) 04.04.00-32-008/13 dot.

„Wdrożenia do produkcji innowacyjnych paneli (...)”, jednocześnie oświadczając, że spółka (...) jako beneficjent ze środków publicznych nie posiada od 5 sierpnia 2013 r. niezbędnej części należnych praw do know-how i technologii opisanej w przedmiotowych wnioskach, co zagraża realizacji obu wyżej wymienionych projektów.

Pismem z 29 października 2014 r. (...) w odpowiedzi na wniosek pozwanego z 30 września 2014 r. poinformował o nienaruszeniu przez powodową spółkę praw własności intelektualnej.

Pismem z 4 grudnia 2014 r. (...) odnośnie do naruszenia przez (...) praw własności intelektualnej, które to prawa stały się podstawą przyznania spółce dotacji unijnych na wdrażanie innowacyjnych technologii, poinformował prezesa zarządu (...), że na obecnym etapie procedowania inwestycji nie zgłasza zastrzeżeń do wyjaśnień strony powodowej.

Pismem z 14 stycznia 2015 r. (...) w odpowiedzi na zarzuty pozwanego w stosunku do powodowej spółki, wskazanych w pismach do Instytucji Zarządzającej (...) do Instytucji Pośredniczącej oraz w pismach z 10 listopada, 1 grudnia i 9 grudnia 2014 r. adresowanych do (...), poinformował, że dokonał analizy tych zarzutów już po otrzymaniu pierwszej korespondencji w tej sprawie z 30 września 2014 r. i 14 października 2014 r., zaś ponowna analiza zarzutów nie wykazała, że występują nieprawidłowości w projektach, a powodowa spółka nie posiada w pełni praw do patentów wskazanych w umowach o dofinansowanie.

Pismem z 8 czerwca 2015 r. Zastępca Prezesa (...) poinformował, że w związku z pismami skierowanymi przez pozwanego do (...) w dniach 15 kwietnia 2015 r., 23 kwietnia 2015 r. oraz 8 maja 2015 r. jak również korespondencji adresowanej do G. (...) w W., M. (...) w W. oraz M. w W., kwestia praw (...) do technologii i know-how niezbędnych w ocenie pozwanego do realizowania celów projektu, została szczegółowo wyjaśniona w piśmie (...) z 4 marca 2015 r., zaś kolejne składane przez pozwanego pisma nie zawierają nowych informacji, czy dowodów, nie będących uprzednio w posiadaniu (...). Dodał m.in., że sformułowane przez pozwanego w stosunku do powodowej spółki zarzuty w zakresie wyłudzenia środków publicznych, oszustwa poprzez działanie na szkodę pozwanego, jak również sprzeniewierzenia środków publicznych, nie znajdują potwierdzenia w posiadanej dokumentacji (...) i w związku z tym nie stanowią podstawy do zawiadomienia organów ścigania.

W wyniku korespondencji pozwanego, pismem z 16 października 2015 r. M. (...) poinformowało m.in., że w związku z zarzutami pozwanego co do naruszenia własności intelektualnej przez powodową spółkę (...), zgodnie z przekazanymi informacjami przez (...), kwestia posiadania praw do licencji i wynalazków objętych umowami o dofinansowanie została wyjaśniona w pismach uprzednio kierowanych do pozwanego.

Pismami z 5 listopada 2014 r., 17 listopada 2014 r., 23 stycznia 2015 r. i 20 kwietnia 2015 r. pozwany poinformował organy kontroli skarbowej, w tym G. (...) w W., o naruszeniu jego majątkowych praw autorskich przez spółkę (...) w związku z realizacją przez spółkę inwestycji unijnych w ramach projektów unijnych (...).04.06.00-32-005/12 pn. „Uruchamianie produkcji wielofunkcyjnych paneli aluminiowych grzewczo-chłodzących i (...).04.04.00-32-008/13 pn. „Wdrożenie do produkcji innowacyjnych paneli (...)”.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r. M. (...) w odpowiedzi na pisma pozwanego z 5 i 17 listopada 2014 r., 23 stycznia 2015 r. oraz 20 kwietnia 2015 r. poinformowało, że obecnie prowadzona jest weryfikacja zarzutów pod kątem ewentualnego naruszenia interesów Unii Europejskiej lub Rzeczypospolitej Polskiej przy realizacji projektów (...).04.06.00-32-005/12 i (...).04.04.00-32-008/13.

W piśmie z 23 czerwca 2015 r. do G. (...) pozwany wskazał m.in., że w piśmie z 28 maja 2015 r. wniósł o wyjaśnienia i interpretację, kto miał obowiązek pobierania i odprowadzania zaliczek na podatek dochodowy od wpłaconych kwot netto pozwanego z tytułu zawartych umów z powodową spółką na podstawie których spółka uzyskała pomoc publiczną. Dodał, że powodowa spółka wykorzystując instytucję czynnego żalu i za pomocą tzw. „kreatywności księgowej” wykazała skruchę, wprowadzając Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w błąd, co do istoty naruszeń, faktów, zdarzeń i samych zasad księgowania wydatków z tego tytułu przez spółkę.

Pismem z 5 marca 2015 r. M. (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pisma pozwanego z 30 stycznia, 4 lutego oraz 17 lutego 2015 r. poinformowało m.in. o tym, że w odniesieniu do zarzutów dotyczących posługiwania się przez spółkę (...) rozwiązaniami technologicznymi, co do których zdaniem pozwanego spółka nie miała praw własności, po rozpoznaniu sprawy niezwłocznie odniesie się do zarzutów, przedstawiając swoje stanowisko.

W kolejnym piśmie z dnia 30 marca 2015 r. M. (...), w odpowiedzi na pisma pozwanego z 17 marca i 19 marca 2015 r. dotyczących posługiwania się przez spółkę (...) rozwiązaniami technologicznymi, co do których nie miała praw własności, poinformowało, że powodowa spółka aplikując o wsparcie w ramach działania 4.4. PO IG dysponowała prawem do wykorzystania w projekcie patentów nr (...), (...).2., (...) oraz rejestracji wzoru nr (...), uzyskanymi na podstawie umowy licencyjnej (wyłącznej) z 2 stycznia 2013 r. dodając, iż obecnie spółka realizuje projekt w ramach zawartej w 30 czerwca 2014 r. umowy o dofinansowanie nr (...).04.04.00-32-008/13, korzystając z powyższych praw własności intelektualnej na podstawie umów sprzedaży praw własności przemysłowej z 5 sierpnia 2013 r. W związku z tym spółka zarówno na etapie aplikowania o wsparcie, jak również w obecnej fazie realizacji projektu posiada prawa własności intelektualnej, niezbędne do wdrożenia innowacyjnej technologii w projekcie.

Pismem z 8 kwietnia 2015 r. pozwany złożył ponownie pismo do M. (...), wskazując m.in., iż ponawia kategoryczne żądanie złożone 17 lutego 2015 r. wraz z dodatkowym, aby Departament Kontroli wypowiedział się jednoznacznie czy zamierza wyjaśnić zarzuty dotyczące naruszenia przez spółkę (...) prawa własności intelektualnej. Dodał, że jest ofiarą zaplanowanego oszustwa i kradzieży jego praw na potrzeby wyłudzenia środków pomocowych, zaś zgłoszony fakt możliwego popełnienia przestępstw na szkodę interesów finansowych UE wymagał natychmiastowej reakcji wszystkich zawiadomionych przez pozwanego instytucji.

Pismami z 7 kwietnia i z 8 kwietnia 2015 r. do M. (...) i (...) pozwany wezwał do złożenia wyjaśnień w zakresie posługiwania się przez powodową spółkę (...) rozwiązaniami technologicznymi, co do których spółka nie miała praw własności. Wskazał m.in., że żadne z jego żądań wskazanych we wcześniejszych pismach nie zostało przez (...) oraz pozostałe instytucje (...) i MG spełnione. Stwierdził, że na podstawie dotychczasowych pism (...), powodowa spółka uzyskała dofinansowanie na podstawie i w oparciu o rozwiązane umowy. Wobec czego doszło do kradzieży i podstępnego wykorzystania przez spółkę prawa własności intelektualnej należącej do powoda.

W odpowiedzi na pismo pozwanego z 15 czerwca 2015 r. (...) poinformowało, że nie wystąpiły nieprawidłowości przy realizacji projektów nr (...).04.06.00-32-005/12 i (...).04.04.00-32-008/13 dotyczące powodowej spółki (...).

W pismach z 14 lipca 2015 r. i z 18 września 2015 r. do M. (...) pozwany ponownie informował m.in. o możliwości naruszenia przez powodową spółkę należących do niego praw własności intelektualnej.

W piśmie z 13 listopada 2015 r. N. (...)) poinformowało pełnomocnika powoda, że w terminie od 27 kwietnia 2015 r. otrzymało od pozwanego trzy pisma w których poruszone były kwestie dotyczące nieprawidłowości związanych z przysługiwaniem powodowej spółce praw własności intelektualnej w szczególności do patentu (...), patentu (...), prawa rejestracji nr (...) wzoru przemysłowego (...), patentu europejskiego (...) oraz praw z nimi związanych, w szczególności do know-how i technologii dotyczących patentów.

Sąd Okręgowy uznał, że pozwany nie wykazał, że powodowej spółce nie przysługiwały sporne prawa własności intelektualnej, a jego prawa w tym zakresie zostały naruszone, w związku z czym kierowane przez pozwanego pisma do instytucji i organów administracji państwowej wskazujące na naruszanie przez spółkę prawa własności intelektualnej były niezasadne. Pozwany w szczególności nie wykazał, że został wprowadzony w błąd, w wyniku którego zawarł niekorzystne umowy sprzedaży własności intelektualnej z 5 sierpnia 2013 r. Pozwany nie przedłożył na tę okoliczność żadnego prawomocnego orzeczenia Sądu, a jego wyjaśnienia nie znajdują żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Przejęcie praw własności intelektualnej oprócz ww. umów sprzedaży, potwierdzają także certyfikat patentu europejskiego oraz decyzje Urzędu Patentowego RP o wpisaniu powodowej spółki do rejestru patentowego i do

rejestrów praw z rejestracji wzorów przemysłowych jako podmiotu uprawnionego do patentów krajowych PL (...) i PL (...) oraz prawa z rejestracji wzoru przemysłowego (...) (prawo nr (...)). Zgodnie z art. 228 ust. 4 p.w.p. domniemywa się, że wpisy w rejestrach prowadzonych przez Urząd Patentowy RP są prawdziwe. Powyższy zapis oznacza, że dopóki domniemanie prawdziwości wpisu nie zostanie skutecznie obalone, dopóty należy przyjmować, że prawa własności intelektualnej (m. in. patent i prawo ochronne na wzór przemysłowy) przysługują – na zasadzie wyłączności – tej osobie, która widnieje w rejestrze jako uprawniona.

Powodowa spółka wykazała, że kierowane przez pozwanego do różnych instytucji pisma naruszyły jej dobra osobiste w postaci dobrego imienia i renomy kupieckiej. Pozwany bezprawnie rozpowszechniał wobec organów administracyjnych i instytucji nieprawdziwe informacje o tym, że powódce nie przysługują prawa do patentów krajowych PL (...) i PL (...), do patentu europejskiego (...) oraz prawa z rejestracji nr (...) wzoru przemysłowego (...) oraz prawa z nimi związane, w szczególności know-how i technologii związanych z patentami. Powodowie wskazali w pozwie szereg działań, których podjęcie miało ich zdaniem doprowadzić do usunięcia skutków tych naruszeń. Podstawę prawną tak sformułowanego żądania stanowią art. 23 i 24 k.c. Z mocy art. 43 k.c. przepisy o ochronie dóbr osobistych osób fizycznych stosuje się odpowiednio do osób prawnych.

Sąd zgodził się ze stroną powodową, że zachowanie polegające na rozesłaniu do urzędów i instytucji związanych z funkcjonowaniem tego funduszu informacji o braku praw własności intelektualnej będących podstawą udzielenia jej dotacji unijnych oraz oskarżające ją o oszustwa i kradzież praw własności intelektualnej, a także pomawiające o wprowadzenie w błąd organów kontroli skarbowej, narusza w sposób bezprawny dobre imię powodowej spółki oraz jej renomę kupiecką. Co najmniej podważa bowiem zaufanie tych urzędów i instytucji do powodowej spółki jako beneficjenta pomocy unijnej. W efekcie poszczególne urzędy i instytucje żądały m.in. wyjaśnień, co do przysługujących spółce (...) praw własności intelektualnej. W wyniku tego typu działań pozwanego, mogły się zrodzić podejrzenia o próbę wyłudzenia środków finansowych. Sąd podkreślił, że pozwany wielokrotnie kierując do ww. podmiotów pisma czynił to w sposób złośliwy i natarczywy, kierując się chęcią dokuczenia powodowej spółce. Potwierdzają to chociażby adresowane do niego pisma przez P. (...), w których był on informowany, że dokonana przez analizę zarzutów pozwanego nie wykazała, aby powodowa spółka nie posiadała w pełni praw do patentów wskazanych w umowach o dofinansowanie.

Na podstawie art. 448 zd. 1 k.c. powodowa Spółka żądała zasądzenia od pozwanego na wskazany cel społeczny kwoty 20.000 zł. Sąd uwzględnił żądanie jedynie w części, zasądzając od pozwanego na rzecz S. (...) z K. N. Szwecja 8 kwotę 5.000 zł. Sąd miał na względzie, że działanie pozwanego było zawinione, nacechowane złośliwością, dokuczenia powodowej spółce oraz wziął pod uwagę, iż przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę pełni rolę kompensacyjną, represyjną i prawno-wychowawczą.

Ponieważ nadal istnieje niebezpieczeństwo, że pozwany będzie naruszał dobre imię powódki, Sąd zakazał pozwanemu rozpowszechniania informacji o braku przysługiwania powódce (...) spółka z o.o. w P. praw do: patentu (...), patentu (...), prawa z rejestracji nr (...) wzoru przemysłowego (...), patentu europejskiego (...) oraz praw z nimi związanych, w szczególności do know-how i technologii związanych z tymi patentami.

Sąd stwierdził, że spór stron co do wzajemnych rozliczeń nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zapłata ceny ustalonej w umowie sprzedaży praw własności intelektualnej nie jest przesłanką przejścia tych praw, bowiem przechodzą one na nabywcę z mocy samej umowy (art. 155 k.c.). Prawo własności przemysłowej nie przewiduje w tym zakresie żadnych odrębności, dlatego też zastosowanie znajduje ogólna norma z art. 155 k.c., zgodnie z którą rzecz (lub prawo) przechodzą na nabywcę z chwilą zawarcia umowy zobowiązującej do dokonania rozporządzenia tą rzeczą (lub prawem). Bez znaczenia pozostaje zatem czy powodowa spółka uiściła na rzecz pozwanego całość umówionej ceny i czy wykonała na jego rzecz ewentualne inne zobowiązania z łączących strony stosunków cywilnoprawnych.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

Wyrok w części uwzględniającej powództwo i rozstrzygającej o kosztach postępowania zaskarżył powód, wnosząc o jego uchylenie i zniesienie postępowania w zakresie całości dotkniętej nieważnością postępowania i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania albo uchylenie wyroku z uwagi na nierozpoznanie przez Sąd samej istoty sprawy oraz o uchylenie postanowienia z 25 września 2015 r. o zabezpieczeniu roszczenia.

Skarżący zarzucił nieważność postępowania, powołując się na art. 379 ust. 3 k.p.c., ponieważ w zakresie tych samych roszczeń pomiędzy tymi samymi stronami została wcześniej wszczęta sprawa z powództwa pozwanego przeciwko powodowej spółce przed Sądem Okręgowym w Jeleniej Górze z pozwu z 18 sierpnia 2015 r. o ochronę własności intelektualnej (w tym praw osobistych i majątkowych twórcy technologii i 4 praw przemysłowych oraz know-how, objętych tak skarżonym wyrokiem) pod sygn. akt I C 1170/15.

Zarzucił także naruszenie:

– art. 321 k.p.c. w zakresie zakazu wyrokowania co do przedmiotów, które nie były objęte żądaniem faktycznym i dowodowym co do ustalenia, że powód nabył i posiadał 3 licencje pozwanego w okresie składania wniosków wobec niedopuszczalności tego rodzaju roszczenia i samego rozstrzygnięcia w tym trybie pozwu oraz braku całkowitego postępowania dowodowego w tym zakresie w niniejszym trybie i postępowaniu dowodowym;

– art. 207, 210 i 217 § 1 k.p.c., polegające na niedopuszczeniu istotnych oraz żądanych od strony powodowej dowodów dla uzasadnienia twierdzeń i wniosków pozwanego dla celu obrony i odparcia bezpodstawnych, bezzasadnych i bezprawnych wniosków i twierdzeń strony powodowej;

– art. 328 § 2 w zw. z art. 227, 228, 229, 230, 231, 232, 234 i 233 § 1 i 2 k.p.c., polegające na braku wskazania w zaskarżonym wyroku dowodów oraz przyczyn dla których dowodom wnioskowanym przez pozwanego Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, w tym której części zeznań pozwanego nie dał wiary i uznał je za mało przekonujące i niewiarygodne oraz dlaczego dokonał zwrotu pisma z 17 stycznia 2017 r. stanowiącego odpowiedzi precyzyjne na pytania Sądu;

– art. 16 i 17 w zw. z art. 78 i 79 w zakresie niezbywalności i zrzeczenia się więzi twórcy z jego dziełem oraz nadzoru nad sposobem korzystania z utworu w zw. z art. 60 (wzorami plastycznymi, utworami naukowymi, opracowanymi technologiami, B+R itd. wymienionymi w sprawie I C 1170/15) ustawy z 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

– art. 471 i następnym k.c. w zakresie obowiązków i odpowiedzialności wynikających dla stron z „postanowień kontraktowych i odszkodowawczych oraz warunkowych Umowy Licencji z dnia 2 stycznia 2013 r. w tym warunków dokonanego rozporządzenia prawami Twórcy pod cele jednoznacznie w niej określone”;

– art. 405 k.c. w zw. z art. 76 i następnymi dotyczącymi umów licencji oraz art. 63 i następnymi dotyczącymi patentu, a także art. 8, 11, 12, 17, 20, 21, 22, 23 w zakresie praw ustawowych twórcy wynalazku ustawy z 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej i wymienionych wyżej artykułów prawa autorskiego;

– art. 65 k.c. w zakresie oświadczeń woli złożonych przez strony 3 umów licencji w tym z dnia 2 stycznia 2013 r., porozumienia z dnia 5 sierpnia 2013 r. do umowy licencji z 2 stycznia 2013 r. i 4 umów przeniesienia z 5 sierpnia 2013 r.;

– art. 56, 58 oraz nast. k.c. w zw. z art. 65 k.c. w zakresie zamiaru stron i celu umów 3 licencji i 4 zbycia praw przemysłowych oraz czynności prawnych sprzecznych z zasadami współżycia społecznego i zwyczajów, a także prawa i przepisów szczególnych ustaw wymienionej wyżej i jej wyszczególnionych unormowań;

– art. 66 i następnym k.c. w zakresie nieważności oferty złożonej jakoby przez pozwanego w celu zawarcia 4 umów przeniesienia 4 praw przemysłowych, poprzez jej odrzucenie i nie skorzystanie z prawa pierwokupu przez powoda w trybie ustalonym dla typu zawarcia 4 umów przeniesienia 4 praw z 5 sierpnia 2013 r.;

– art. 84 w zw. z art. 86, 87 i 88 k.c. w zakresie uchylenia się od skutków prawnych oświadczeń woli z 5 sierpnia 2013 r. przez pozwanego, złożonych tak pod wpływem wywołanego podstępnie błędu, nacisku i gróźb;

– art. 89 i następnym k.c. w zakresie warunku ujętego w § 13 umowy licencji z 2 stycznia 2013 r. i skutku sprzecznego z zasadami współzycia społecznego oraz prawem wymienionym wyżej co do wszystkich tak zawartych w dniu 5 sierpnia 2013 r. czynności prawnych, rozwiązania umowy licencji z 2 stycznia 2013 r. za/i przy pomocy wadliwego prawnie porozumienia z dnia 5 sierpnia 2013 r., i przeniesienia 4 praw z dnia 5 sierpnia 2013 r. w warunkach uzależnienia od zdarzenia przyszłego i niepewnego pozyskania dotacji oraz jego ziszczenia w obliczu dowiedzionej „fikcji skuteczności tych czynności” oraz przeszkód czynionych w sposób spreczny z zasadami współzycia społecznego przez powodową spółkę przed i po dacie tych czynności, w tym zwłaszcza:

– kłamstwa co do zmiany punktacji Wniosku (01) ze 124 na 147 pkt kwalifikującego Wniosek (01) do wsparcia,

– kłamstwa co do uregulowań opłat jednorazowych wstępnych „success fee” za wykorzystane licencje,

– potrąceń bezprawnych z umowy licencyjnej z dnia 2 stycznia 2013 r. i 4 umów przeniesienia z dnia 5 sierpnia 2013 r.,

– naliczenia kar przez powoda z umowy licencyjnej i umów przeniesienia z dnia 5 sierpnia 2013 r.,

– kłamstw świadków na okoliczność odprowadzeń podatków za rok 2011, 2012 i 2013, zmian w umowach i bezprawnych rozporządzeń oraz ich rzekomego i prawidłowego wykonania przez powoda zgodnie z ich celem i warunkami rozporządzenia prawami wyłącznymi przez pozwanego określonymi w zapisach siedmiu umów w tym 3 licencji i przeniesienia 4 praw wyłącznych z dnia 5 sierpnia 2013 r.

skutkujące nie tylko zarzutami pozwanego – także w sprawie(...) Sądu Okręgowego w Poznaniu oraz (...) Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, co do nieważności czynności prawnych oraz naruszenia własności intelektualnej pozwanego ale może i zwłaszcza, naruszeniem prawa karnego oraz ustawy karnoskarbowej;

– naruszenie podstawowych praw pozwanego jako obywatela, twórcy i właściciela:

– art. 45 Konstytucji w zakresie prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy w sposób bezstronny przez Sąd, art. 64 Konstytucji w zakresie ograniczenia prawa własności intelektualnej i art. 73 Konstytucji w zakresie ograniczenia wolności działalności twórczej oraz badawczej i godziwego wynagrodzenia za nią,

– art. 6 Konwencji o ochronie Praw Człowieka i podstawowych wolności w zakresie prawa do rzetelnego Procesu, art. 1 Protokołu Nr 1 do Konwencji o ochronie Praw Człowieka i podstawowych wolności w zakresie ochrony własności oraz art. 4 Konwencji o ochronie Praw Człowieka i podstawowych wolności w zakresie zakazu świadczenia pracy przymusowej bez wynagrodzenia,

– art. 3 w zw. z art. 6, art. 8 w zw. z art. 13 i innymi, Dyrektywy 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej pozwanego, Porozumienia w Sprawie Handlowych Aspektów Praw Własności Intelektualnej (...)/ (...), Konwencji Berneńskiej i Konwencji Paryskiej

– naruszenie i usankcjonowanie możliwych działań przestępczych Powodowej Spółki określonych w art. 115 i 116 prawa autorskiego oraz art. 303, 304 i 305 prawa przemysłowego określonych w art. 297 w zw. z art. 286 oraz art. 282, art. 284, art. 303 i art. 304 k.k., to jest tzw. „oszustwa kapitałowego” na/i/w mieniu znacznej wartości, na szkodę interesów ekonomicznych UE, RP i Pozwanego oraz „sam zamiar wyłudzenia, dokonania przez funkcjonariuszy publicznych, usankcjonowania ww. przestępstw w wyniku poświadczenia nieprawdy, (art. 272 KK) przez Powoda i za pomocą fałszywych twierdzeń oraz zeznań składanych w tej i innych sprawach w tym zwłaszcza przed SO w Poznaniu pod sygn. akt I C 2067/15/17 tak przez Powoda jak i powołanych przez niego świadków z pracowników, tj. przestępstwa z art. 233 § 1 k.k.”.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.



### ***Uznając apelację za niezasadną Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.***

Oczywiście chybiony jest zarzut nieważności postępowania. Sąd Apelacyjny przeprowadził dowód z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy prowadzonej przez Sąd Okręgowy w J. pod sygn. (...). Sprawa ta toczy się z odwrotnego rubrum i dotyczy stosunków stron wynikających z umów, na które strony powołują się także w niniejszym postępowaniu, lecz przedmiotem jej badania nie jest naruszenie dóbr osobistych powoda przez J. K.. Fakt, że w innych sprawach pokrywają się częściowo przesłanki rozstrzygnięcia nie oznacza tożsamości sporu.

Przepis art. 397 ust. 5 k.p.c. dotyczy wyłącznie naruszenia prawa do obrony w toku postępowania, a nie naruszenia „praw autorskich, przemysłowych, obywatelskich i innych zawartych w ustawie zwykłej KC”. Przewidziane w tym przepisie pozbawienie strony możliwości obrony jej praw polega na tym, że strona na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie brała udziału w całym postępowaniu lub jego znacznej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem wyroku w danej instancji. Tymczasem pozwany brał w toku całego postępowania aktywny udział, był zawiadamiany o wszystkich posiedzeniach Sądu i mógł w nich uczestniczyć. Brak uwzględnienia wniosków dowodowych lub inna ocena przeprowadzonych dowodów nie powodują nieważności postępowania.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 321 k.p.c., ponieważ zaskarżony wyrok w żadnym razie nie wykracza poza granice zgłoszonego żądania. Powódka poddała pod osąd roszczenie o ochronę dóbr osobistych i takie zostało rozpoznane. Sąd w wyroku nie wypowiadał się o umowach licencji. Przeniesienie praw majątkowych związanych z wynalazkami powoda było tylko przesłanką rozstrzygnięcia.

Ze względu na zakres zarzutów apelacji trzeba przypomnieć, że powódka w sprawie dochodziła ochrony dóbr osobistych. Bezprzedmiotowe są zatem rozbudowane zarzuty związane z rzekomym naruszeniem przepisów prawa karnego oraz usankcjonowaniem przez Sąd Okręgowy „możliwych działań przestępczych” powodowej spółki. Sąd pierwszej instancji nie badał całości działalności powódki, a relacje stron miały dla rozstrzygnięcia sporu znaczenie tylko w ograniczonym zakresie.

Sąd nie rozstrzygał także o wzajemnych rozliczeniach stron, w szczególności nie stosował, i w sprawie o ochronę dóbr osobistych nie mógł stosować, przepisów art. 471 k.c. i art. 405 k.c. Przedmiotem postępowania nie były roszczenia odszkodowawcze, czy też związane z bezpodstawnym wzbogaceniem, zatem także zarzuty naruszenia tych przepisów są niezasadne.

Istotą apelacji J. K. jest podważanie ważności zawartych z powódką umów i twierdzenie, że nie przysługują jej prawa do patentów i wynalazku. Słusznie Sąd pierwszej instancji uznał, że okoliczność ta ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w kontekście badania bezprawności działania pozwanego, choć ewentualne wykazanie prawdziwości tych twierdzeń nie przesądza o uznaniu działań pozwanego za zgodnych z prawem.

Z akt sprawy I C 1170/15 prowadzonej przez Sąd Okręgowy w J., z której dowód przeprowadzono na wniosek pozwanego, Sąd Apelacyjny powziął wiadomość, że między stronami toczyły się także inne prawomocnie zakończone postępowania.

Na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w J. z 24 lutego 2017 r. w sprawie (...) i Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 8 grudnia 2017 r. w sprawie I ACa 1303/17, z których dowód przeprowadzono z urzędu, Sąd Apelacyjny ustala, że prawomocnie oddalone zostało powództwo J. K. (1) skierowane przeciwko (...) sp. z o.o. w P. o ustalenie nieważności czterech zawartych 5 sierpnia 2013 r. umów: zbycia i przeniesienia prawa do uzyskania Patentu Europejskiego (...), zbycia i przeniesienia prawa z patentu PL NR (...), zbycia i przeniesienia prawa z patentu PL NR (...), zbycia i przeniesienia prawa z Rejestracji NR (...) Wzoru (...) oraz porozumienia z 5 sierpnia 2013 r. do umowy licencji zawartej 2 stycznia 2013 r., ewentualnie o rozwiązanie tych umów oraz porozumienia bądź o zasądzenie odszkodowania z tytułu wyrządzonej szkody odpowiadającej utraconym zyskom i wynagrodzeniu lub wyrównaniu

wynagrodzenia twórcy z tytułu sprzedaży czterech praw przemysłowych w wysokości 9.000.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty.

Podstawą rozstrzygnięcia wyroków Sądów obu instancji było uznanie, że J. K. (3) jest twórcą opisanych wynalazków i że przysługiwały mu prawa do uzyskania patentu lub prawa ochronnego, czy też praw z rejestracji (art. 11 p.w.p.) i pierwszeństwo w stosunku do tych praw w związku z dokonaniem przez niego zgłoszeń rejestracyjnych (art. 17 w zw. z art. 14 p.w.p.). Prawa takie, jako zbywalne, mogły zostać przez powoda przeniesione na stronę pozwaną w drodze umowy albo przekazane jej do korzystania (art. 12 ust. 1 p.w.p., art. 20 p.w.p., art. 21 p.w.p.). W zamian za korzystanie z wymienionych praw powodowi przysługiwało wynagrodzenie na podstawie umowy licencji (art. 22 i 23 p.w.p.). Jednakże wobec definitywnego przeniesienia praw na podstawie umowy sprzedaży powód utracił prawo do wynagrodzenia należnego za udzielenie licencji za okres po rozwiązaniu umowy licencji, uzyskując świadczenie za przeniesienie praw w postaci ceny sprzedaży. Strony łączyły wcześniej umowy licencji zawarte w formie pisemnej (art. 76 k.c.) i w tej samej formie zostało zawarte porozumienie z 5 sierpnia 2013 r. rozwiązujące umowę licencji z 2 stycznia 2013 r. Wobec przeniesienia praw wynikających z patentów na stronę pozwaną, to strona pozwana stała się podmiotem uprawnionym do wyłącznego korzystania z opatentowanych wynalazków (art. 63 ust. 1 p.w.p.).

W opisanej sprawie Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze uznał, że J. K. nie wykazał, aby umowy z 5 sierpnia 2013 r. zostały zawarte pod wpływem podstępstwa czy błędu i jego oświadczenia z 13 stycznia 2014 r. i 21 lutego 2014 r. o uchyleniu się od skutków prawnych tych umów były bezskuteczne. Nie ma też podstaw do stwierdzenia nieważności umów sprzedaży oraz porozumienia jako sprzecznych z obowiązującymi przepisami, mającymi na celu obejście ustawy lub sprzecznych z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 1 i 2 k.c.). Za niezasadne uznano także żądania ewentualne.

Sądowi Apelacyjnemu jest także z urzędu znany fakt, że między stronami toczyła się sprawa o zapłatę przez pozwanego na rzecz powódki wynikających z umów z 5 sierpnia 2013 r. kar umownych, w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego z obowiązku poufności, który strony zastrzegły na wypadek zaistnienia jakiegokolwiek sporu na tle wykonywania umowy. Pozwany miał obowiązek nieujawniania wszelkich informacji związanych ze sporem, w szczególności nie ujawniać go wobec jakichkolwiek podmiotów trzecich, instytucji lub organów innych niż sądy powszechne, pod rygorem zapłaty kary umownej w wysokości równej sumie wszelkich otrzymanych od powódki kwot. Wyrokiem z 15 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie (...) utrzymał w mocy wcześniej wydany wyrok zaoczny, zasądzający od pozwanego na rzecz powódki m. in. karę umowną w kwocie 444.110 zł, natomiast Sąd Apelacyjny w Poznaniu w sprawie (...) wyrokiem z 12 grudnia 2018 r. uwzględnił apelację powoda o tyle, że zmiarkował karę umowną do 44.411 zł.

Powyższe orzeczenia wiążą z mocy art. 365 § 1 k.p.c. nie tylko strony sporu, ale także Sąd w niniejszej sprawie. Szczególnie istotne są rozstrzygnięcia w sprawie Sądu Okręgowego w J.(...) i Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu I ACA 1303/17, bowiem rozstrzygały one o skuteczności umów zawartych między stronami w dniu 5 sierpnia 2013 r. oraz o tym, że to powódka jest podmiotem uprawnionym do wyłącznego korzystania z wynalazków, których twórcą jest pozwany.

W związku z tym nieuzasadnione są zarzuty apelacji zmierzające do wykazania, że pozwany nie przeniósł na powódkę praw majątkowych związanych z wynalazkami, opisanymi wyżej, tj. zarzuty naruszenia art. 65 k.c., art. 66 k.c., art. 56 k.c., art. 58 k.c., art. 84 w zw. z art. 86, 87 i 88 k.c., art. 89 k.c., ponieważ spór co do ważności umów z 5 sierpnia 2013 r. oraz co do skutków poprzedzających te umowy umów licencji został już między stronami wiążąco przesądzony.

Nieskuteczny jest także zarzut naruszenia art. 207, 210 i 217 § 1 k.p.c. Sąd zapoznał się z całością dokumentacji przedstawionej przez strony. Postępowanie dowodowe co do innych postępowań toczących się między stronami zostało uzupełnione przez Sąd Apelacyjny i doprowadziło do wyżej przedstawionych ustaleń. Nie potwierdzają one forsowanej przez pozwanego wersji o przysługiwaniu jemu, a nie powódce praw do korzystania z wynalazków.

Nie ma racji pozwany zarzucając naruszenie art. 16 i 17 w zw. z art. 78 i 79 w zakresie niezbywalności i zrzeczenia się więzi twórcy z jego dziełem oraz nadzoru nad sposobem korzystania z utworu w zw. z art. 60 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. W sprawie nie było kwestionowane autorstwo pozwanego

wynalazków, a skuteczność przeniesienia na powódkę wszelkich praw związanych z korzystaniem z nich, nie zostało – jak wyżej wskazano – podważone. Nadużyciem jest twierdzenie, że kierując opisaną przez Sąd Okręgowy pismą do różnych instytucji i urzędów pozwany wykonywał prawo nadzoru nad sposobem korzystania z utworu. Wydzwięk pism pozwanego jest jednoznaczny. J. K. podważał prawo powoda do korzystania z wynalazków, przypisując mu nieuczciwość, a nawet czyny o charakterze przestępczym.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazał bowiem, dlaczego uznał zeznania pozwanego za gołosłowne i nieprzekonujące. Główną przyczyną było nieprzedstawienie wyroków, które podważałyby skuteczność przeniesienia na powódkę praw majątkowych do wynalazków. Jak się obecnie okazało, pozwany nie tylko nie dysponuje takimi orzeczeniami, ale wręcz przeciwnie, zapadły prawomocne orzeczenia, w których zarzuty pozwanego – analogiczne do podnoszonych w niniejszej sprawie, zostały uznane za niemające podstaw prawnych i faktycznych. Przepisy art. 227, 228, 229, 230, 231, 232, 234 i 233 § 1 i 2 k.p.c. nie pozostają w związku z art. 328 § 2 k.p.c. Ich naruszenia skarżący nawet nie próbował uzasadnić.

Sąd Apelacyjny nie dopatruje się naruszenia art. 45 Konstytucji w zakresie prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy w sposób bezstronny przez Sąd i art. 6 Konwencji o ochronie Praw Człowieka i podstawowych wolności. Wyrok niekorzystny dla strony nie jest równoznaczny ze stronniczością Sądu, natomiast pozwany nie wyjawiał, w czym upatruje braku bezstronności Sądu pierwszej instancji.

Pozwany nie uzasadnił naruszenia art. 64 Konstytucji w zakresie ograniczenia prawa własności intelektualnej i art. 73 Konstytucji w zakresie ograniczenia wolności działalności twórczej oraz badawczej i godziwego wynagrodzenia za nią oraz art. 1 Protokołu Nr (...) do Konwencji o ochronie Praw Człowieka i podstawowych wolności w zakresie ochrony własności oraz art. 4 Konwencji o ochronie Praw Człowieka i podstawowych wolności w zakresie zakazu świadczenia pracy przymusowej bez wynagrodzenia, art. 3 w zw. z art. 6, art. 8 w zw. z art. 13 i innymi, Dyrektywy 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej pozwanego, Porozumienia w Sprawie Handlowych Aspektów Praw Własności Intelektualnej (...)/(...), Konwencji Berneńskiej i Konwencji Paryskiej.

Jak już wyżej wielokrotnie wskazano, w niniejszej sprawie Sąd nie decydował o prawach pozwanego jako twórcy – majątkowych czy osobistych. Badał jedynie czy pozwany miał prawo informowania osoby trzeciej o tym, że powódka wykonuje prawa, które jej nie przysługują. Autorstwo pozwanego do wskazywanych w sporze wynalazków nigdy nie zostało podważone, natomiast twierdzenia co do tego, że zawarte z powódką umowy ostatecznie praw majątkowych na nią nie przeniosły, pozostały niewykazane.

Nie ma też racji skarżący domagając się uchylenia wyroku ze względu na nierozpoznanie istoty sprawy. Istotą tą było bowiem naruszenie dóbr osobistych powódki i takie powództwo zostało zbadane. Sąd Apelacyjny, z wyżej przedstawionym uzupełnieniem, przyjmuje za własne ustalenia i wnioski prawne Sądu pierwszej instancji.

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzono od pozwanego, jako przegrywającego spór, poniesione przez powódkę w postępowaniu apelacyjnym koszty zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalono na podstawie § 15 ust. 3, § 2 pkt 3, § 8 ust. 1 pkt 2 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) na 1.215 zł (675 zł za roszczenie majątkowe i 540 zł za roszczenia niemajątkowe).

Małgorzata Gulczyńska Ewa Staniszevska Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga